

Když jsem byla ještě docela malá, věřila jsem v to, že jse zakletá princezna a jednou mě vysvobodí princ. Krásný princ mě vysvobodí polibkem.

Jenže.....

Jak jsem rostla, tak mě tak nějak víra v to, že budu princeznu, pomlu opouštěla. Možná mi i teď přece jen kousíček té víry zůstal, je ukrytý někde hodně hluoko, ale nějak se ho nemohu dopátrat.

Je mi téměř patnáct let, příští rok se mám rozhodnout, co jednou budu dělat v budoucnu, na jakou chci jít školu. Doufám, že někde najdu ten kousek víry v sebe a třeba odjedu se svým krásným princem.

Sedím a přemýšlím. Jaká já bych byla vlastně princezna, kde bych asi žila – jsou to přece dost podstatné detaily.

Krásné představy! Jsem princezna Sofie, vlastně vyrůstám jen s otcem, protože matka mi zemřela, když mi bylo sotva sedm let, a otec nemá tolik času, aby se mi věnoval. Řeší množství jiných záležitostí. Pak mi ale došla trpělivost a vydala jsem se za svou babičkou. Babička je královnou velké říše – Země lásky. Už z toho ázvu můžete poznat, že je to kraj, kde si každý najde toho svého „prince“. A já jsem v to doufala taky!

Ale stalo se, co se stalo. Vyjela jsem si na ém oblíbeném hřebci a v lese jsemzaslechla někoho, jak volá o pomoc. Rozjela jsem se tím směrem a když se hřelec najednou prudce zastavil, úplně jsem ztratila řeč. ON byl tak krásný! Moje dotazy, co se stalo, jak se stalo.... to bylo jen koktání. Když mi ten muž oznámil polohlasem, že se mu prostě splašil kůň a on upadl, docela jsem byla ráda, že koně něco vyplašilo. Vzala jsem muže k babičce domů, za nedlouho se uzdravil.

Jeho kůň se poslušně vrátil po několika hodinách sám. Odpočinek ale nemohl trvat věčně, a tak se muž sebral a odjel domů. V hlavě mi jenom blikalo podivné světýlko. Kam asi jel? Čekaly mě patnácté narozeniny - nadechla jsem se vůně začarovaných květin a usnula jsem. Budu takto spát, dokud mě někdo neprobudí opravdovým polibkem z lásky. Ten cizí muž se to dověděl a vydal se mě hledat. Mimochodem byl to princ z nějakého vedlejšího království a jmenoval se Viledou. A jak už to má v pohádkách končit.... našel mě, políbil, probudil. Odjeli jsme k nám domů, vzali jsme se a žili spolu šťastně až....

Tak takhle nějak jsem si to představovala! Ale kéžby se naplnilo aspoň něco.

Ve skutečnosti je mi opravdu čtrnáct, vůbec nevím, co chci dělat v budoucnu, kam bych chtěla jít studovat po ukončení základní školy. Vlastně mi to připadá, že nevím vůbec nic. Moc bych si přála, aby moje rozhodnutí bylo správné.

Jedno tedy vím už docela určitě. Princezna ze mě nebude! To ale neznamená, že nebudu hledat toho svého prince. Někde přece být musí.